

Daniels bok – Nummer åttiosex

Den profetiska uppenbarelsen: att förstå kunskapens tillväxt och midnattsropets budskap

Jeff Pippenger

2024-02-19

Vi behandlar parallellen mellan den förste och den tredje ängels rörelser för att bättre förstå vad kunskapens tillväxt symboliskt representerar när den förseglade uppenbarelsen öppnas vid ändens tid. Vi söker påvisa att den representerar en stegring av sanningen som slutligen kulminerar i det sena regnet, vilket är midnattsropets budskap. Som symbol härrör ”kunskapens tillväxt” från Daniels bok, och där identifieras den som den profetiska kunskap som prövar och frambringar två klasser av tillbedjare.

Och han sade: Gå din väg, Daniel; ty dessa ord skall förbliva fördolda och förseglade intill ändens tid. Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:9, 10.

År 1989 öppnades en ”kunskapsökning” som slutligen kommer att påvisa två klasser av tillbedjare. Dessa två klasser illustreras i sammanhanget av hur de förhåller sig till budskapet om det sena regnet. De ogudaktiga känner inte igen eller tar emot det sena regnet, men de visa gör det. De ogudaktiga ser därför inte när det sena regnet börjar falla, och det började falla när folken vredgades den 11 september 2001. Vi har vänt oss till ledarskapet inom laodiceisk adventism såsom detta framställs i Hesekiels åttonde och nionde kapitel, och även i Jesaja kapitel tjugoåtta. I Jesaja gjorde de ”hånfulla männen” ”lögn” till sin ”tillflykt” och ”gömde” sig ”under falskhet.”

Därför hör Herrens ord, ni bespottare, ni som råder över detta folk som är i Jerusalem. Eftersom ni har sagt: Vi har slutit ett förbund med döden, och med dödsriket har vi träffat en överenskommelse; när den översvämmande gisseln drar fram, skall den inte nå oss. Ty vi har gjort lögnen till vår tillflykt, och under falskheten har vi gömt oss. Jesaja 28:14, 15.

De forntida männen i det yttersta tidens Jerusalem underkänns i prövningen av ”vilan och vederkvickelsen”, vilken representeras av metodiken ”rad på rad”, som gör det möjligt för de visa att känna igen den yttersta tidens sena regn genom den historiska illustrationen av det sena regnet i den milleritiska historien. Det profetiska kännetecknet hos ”de bespottande männen” som Jesaja betonar i avsnittet, är de lögnare och den falskhet under vilka de gömde sig och som de gjorde till sin tillflykt. Därför har de forntida männen i Jerusalem, i samband med prövningen av budskapet om det sena regnet (vilan och vederkvickelsen som de inte ville höra), tagit emot en lögn.

Budskapet om det sena regnet kommer tillsammans med en debatt, såsom framställt i Habackuk kapitel två, där väktaren frågar Gud vad han skall svara i den ”debatt” som hör till hans historia, ty ordet ”tillrättavisad” i vers ett i kapitel två betyder ”argumenterad med”.

Jag vill stå på min vaktpost och ställa mig på tornet och spana för att se vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Habackuk 2:1.

De visa framställer under debatten om det sena regnet de sanningar som framställs som Millers juveler, vilka också är de grundläggande sanningar som identifierades, grundfästes och framlades av milleriterna. Dessa sanningar framställs såsom Kristus, evighetens Klippa.

”Må de som står som Guds väktare på Sions murar vara män som kan se farorna innan de når folket, — män som kan skilja mellan sanning och villfarelse, rättfärdighet och orättfärdighet.

”Varningen har kommit: Ingenting får tillåtas komma in som skulle rubba trons grundval, den på vilken vi har byggt allt sedan budskapet kom 1842, 1843 och 1844. Jag var med i detta budskap, och allt sedan dess har jag stått inför världen, trogen mot det ljus som Gud har gett oss. Vi har ingen avsikt att flytta våra fötter från den plattform på vilken de sattes, medan vi dag för dag sökte Herren i innerlig bön och sökte efter ljus. Tror ni att jag skulle kunna överge det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara som evighetens Klippa. Det har väglett mig allt sedan det gavs.” Review and Herald, 14 april 1903.

De gamla männen framlägger ett falskt budskap om det sena regnet, vilket av Jesaja framställs som en ”lögn” och en osanning. I Hesekiel kapitel åtta återges den historia som identifierar när Jerusalems gamla män tillber solen, och de ställs i kontrast till dem som i nästa kapitel mottar Guds sigill. Den tredje styggelsen (generationen) representerar ett falskt budskap om det sena regnet, såsom detta framställs genom ”gråten över Tammuz”. I adventismens tredje generation, som började 1919, infördes en ”lögn” i samband med det falska evangelium som offentligt framlades av W. W. Prescott vid bibelkonferensen 1919. Denna ”lögn” är ett särskilt ämne för den tredje generationen, och ”lögnen” är den falska grundvalen för det falska budskapet om det sena regnet, representerat av ”gråten över Tammuz”.

Det är viktigt att ägna tid åt att noggrant identifiera ”lögnen” i profetian, ty ”lögnen” är det främsta skälet till att laodiceisk adventism inte kan se kunskapens tillväxt år 1989. ”Lögnen” är att ”det dagliga” i Daniels bok representerar Kristi helgedomstjänst. Att profetiskt tillämpa ”det dagliga” som Kristi helgedomstjänst är en falsk och felaktig profetisk tillämpning, men ”lögnen” består inte enbart i att fastställa den falska identifieringen av ”det dagliga” som en profetisk symbol; den utgör också en ”lögn” som påstår att syster White instämde i den falska tillämpningen och som sedan använder denna osanning för att befästa den felaktiga tillämpningen som etablerad sanning.

Den rätta förståelsen av de sista sex verserna i Daniel elva har förebildats av verserna trettio till trettiosex, och när syster White identifierar det fullständiga uppfyllandet av Daniel kapitel elva, säger hon att ”scener liknande dem som beskrivs” i verserna trettio till trettiosex ”kommer att upprepas.”

Att använda den falska definitionen av ”det dagliga” frambringar en falsk historisk struktur. Den historia som framställs i Daniel kapitel elva, vers trettio till trettiosex, innefattar borttagandet av ”det dagliga”. ”Det dagliga” är antingen den milleritiska tillämpningen eller Prescott och Daniells tillämpning. Beroende på vilken tillämpning som väljs kommer två olika historiska strukturer att uppstå.

Och härar skall träda upp på hans sida, och de skall orena helgedomen, fästningen, och avskaffa det dagliga offret, och de skall uppställa förödelsens styggelse. Daniel 11:31.

Enligt inspirationen skall den profetiska historia som framställs i denna vers, och som inbegriper vers trettio samt verserna trettio två till trettio sex, upprepas i Daniel elva, verserna fyrtio till fyrtio fem.

”Profetian i Daniels elfte kapitel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har ägt rum i uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas. I den trettionde versen omtalas en makt som ”skall känna sig modfälld, [Daniel 11:30–36 citerat.]”

”Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att utspela sig.” Manuscript Releases, nummer 13, 394.

Verser där vi finner ”det dagliga” är vers trettioett.

Och härar skall träda upp på hans sida, och de skall orena helgedomens fäste, och de skall avskaffa det dagliga offret, och de skall uppställa förödelsens styggelse. Daniel 11:31.

”Arméerna” i versen träder upp på ”hans sida”. ”Arméerna” är en makt, liksom den som de ”träder upp” för. Det är ”arméerna” i versen som ”står på hans sida”, och ”arméerna” som ”orena helgedomen, fästet”, och ”arméerna” som ”avskaffar det dagliga”, och det är också ”arméerna” som ”uppställer förödelsens styggelse”. I Uppenbarelseboken kapitel tretton är det draken, det vill säga det hedniska Rom, som ger tre ting åt påvedömet.

Och vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och dess fötter var såsom en björns fötter, och dess gap såsom ett lejons gap; och draken gav det sin kraft och sin tron och stor makt. Uppenbarelseboken 13:2.

Det leopardliknande vilddjuret identifieras av syster White som påvedömet, och i kapitel tolv identifierar syster White att draken både är Satan och även det hedniska Rom.

”Sålunda, medan draken i första hand representerar Satan, är den i en sekundär bemärkelse en symbol för det hedniska Rom.” Den stora striden, 439.

I den andra versen i Uppenbarelseboken kapitel tretton gav det hedniska Rom sin militära makt, sina ”vapen”, åt påvedömet, med början hos Klodvig, frankernas konung (Frankrike), år 496. Det hedniska Rom gav det påvliga Rom dess myndighetssäte år 330, när kejsar Konstantin lämnade staden Rom och flyttade det kejsarliga Roms huvudstad till staden Konstantinopel. Det hedniska Rom gav den civila myndigheten åt påvedömet år 533, när Justinianus utfärdade ett dekret som fastställde påvedömet som huvudet för alla kyrkor och såsom tillrättavisare av kättare.

I vers trettioett är de ”armar” som träder upp de hedniska romerska militärstyrkorna, vilka trädde upp för påvedömet med början genom Klodvig år 496. För denna handling identifierar påvedömet Frankrike som den ”katolska kyrkans förstfödde”, och ibland som ”den katolska kyrkans äldsta dotter”. I vers trettioett, efter att Konstantin utfärdade en söndagslag år 321 och därefter flyttade huvudstaden från staden Rom till staden Konstantinopel år 330, började det tidigare oöverbinnerliga riket att falla sönder, då de fyra första basunmakterna i Uppenbarelsebokens åttonde kapitel inledde ett fortgående krig mot det romerska riket. Tyngdpunkten i de angrepp som utfördes av barbarerna och Genserik var riktad mot staden Rom, som före år 330 hade varit det

romerska rikets ”styrkans helgedom”. Från år 330 och framåt skulle de invaderande barbarernas krigföring ”orena styrkans helgedom”, till dess att den hedniska Roms ”armar” skulle träda upp för påvedömet, med början år 496.

Det hedniska Rom gav inte bara tre ting åt den påvliga makten, genom att ge den den militära makten, den civila myndigheten och staden Roms säte, utan det undanröjde också tre horn för det påvliga Rom.

Jag betraktade hornen, och se, ett annat litet horn sköt upp ibland dem, framför vilket tre av de första hornen rycktes upp med rötterna; och se, detta horn hade ögon såsom människoögon och en mun som talade stora ord. Daniel 7:8.

De tre horn som skulle ”ryckas upp” i Daniel kapitel sju representerade tre främsta makter som motsatte sig påvedörets uppstigande till makten. Det sista av dessa tre horn avlägsnades när goterna drevs bort från staden Rom år 538. De drevs ut ur staden av det hedniska Roms ”armar”, ty dessa ”armar” skulle sätta påvedömet (förödelsens styggelse) på den då kända världens tron år 538.

Vers trettioett i Daniel elva identifierar fyra ting som ”armarna” (det hedniska Rom) skulle göra. De skulle ”träda upp” för påvedömet, såsom de gjorde år 496. De skulle orena ”den starka helgedomen”, såsom detta framställs genom de militära strider som utkämpades om staden Rom under ungefär två århundraden. De skulle ”insätta” påvedömet på jordens tron år 538, och de skulle också ”avskaffa det dagliga”.

Det hebreiska ord som i versen översätts med ”ta bort” (sur) betyder ”avlägsna”. År 508 hade det motstånd från hedendomen som fanns i det romerska riket, och som hade verkat för att hindra påvedörets uppstigande till makten, blivit fullständigt underkuvat eller undanröjt.

Att identifiera ”det dagliga” som Kristi helgedomstjänst är en falsk tillämpning, men det faktiska verk som utfördes i den laodiceiska adventisthistorien, vilket identifierade den falska tillämpningen som sanningen, grundades på en bestämd ”lögn” som fullbordades i adventismens tredje generation. Syster Whites anvisning att historien i vers trettio till trettiosex skall upprepas i den slutliga uppfyllelsen av Daniel elva, gjorde det omöjligt för ”de hånfulla männen” som härskar i Jerusalem att lägga en tolkning på vers trettioett utan att samtidigt förkasta Profetians Ande.

”De bespottande männen” lär att påvedömet tog bort den sanna förståelsen av Kristi tjänst i helgedomen genom införandet av den påvliga mässan, som är en förfälskning av Kristi verk i den himmelska helgedomen. Om detta vore den faktiska innebörden av ”det dagliga”, då skulle de ”armar” som reste sig i vers trettioett vara påvedömet, ty versens grammatiska struktur kräver att ”armarna” är den makt som tar bort ”det dagliga”.

För att upprätthålla sitt hopkok av fabler hävdar de att påvedömet (vapenmakten) orenade Kristi himmelska helgedom. Det hebreiska ord som översätts med ”styrkans helgedom (miqdash)” betecknar antingen en hednisk helgedom eller Guds helgedom. Om Daniel hade velat förmedla att Guds helgedom skulle orenas av påvedömet, skulle han ha använt det hebreiska ordet ”qodesh”, vilket endast kan avse Guds helgedom. Så var är det nedtecknat i Bibeln eller i Profetians Ande att den himmelska helgedomen någonsin har blivit, eller någonsin kommer att bli, orenad av

påvedömet?

Visserligen är de kristnas synder registrerade i den himmelska helgedomens böcker, men denna framställning betyder inte att Guds helgedom blev orenad. Helgedomens rening representerade reningen av de böcker där uppteckningarna finns, vilka är belägna i helgedomen. Vidare har den påvliga makten aldrig varit kristen och har därför aldrig blivit införd i den undersökande domens böcker. Den enda dom som identifieras för påvedömet är den verkställande domen av Guds vrede.

”Arméerna” skulle också ”uppställa förödelsens styggelse”; vilken makt skulle det vara? Vilken makt upprättade påvedömet? Och vilken makt är det, redan i själva inledningen av vers trettioett, som påvedömet trädde fram för?

De olärda inom laodiceisk adventism, som har lagt sitt eviga liv i händerna på män vilka har utpekats såsom oförmögna att läsa den förseglade boken, må känna sig tillfreds med att få sina kliande öron smekta av den sortens förvanskade bibliska tillämpning; men det är än mer absurt att försöka ta den historia som de måste identifiera för att upprätthålla sitt villfarelse, och bringa den i överensstämmelse med de sista sex verserna i Daniel elva.

I den historia som ledde fram till Sovjetunionens sammanbrott, vilket kan visas vara framställt som Sydens konung i den fyrtionde versen i Daniel elva, trädde Förenta staternas militära styrka upp till stöd för påvedömet, när Ronald Reagan ingick en hemlig allians med bibelprofetians antikrist. Därigenom gavs en signal om att varje protestantiskt motstånd mot påvedömet uppstigande hade kuvats i Förenta staterna, såsom förebildat genom undanröjandet av hedendomens motstånd år 508. Nordens konung (påvedömet) svepte i avsnittet först bort Sovjetunionen år 1989 och gjorde det i samverkan med ”vagnar” och ”ryttare”, som representerar Förenta staternas militära styrka, och även med Förenta staternas ekonomiska styrka såsom representerad av ”skeppen”.

Förenta staterna var de ”armar” som stod upp för påvedömet. Protestantismen togs bort, alldeles som hedendomens motstånd kuvades före år 508. I vers fyrtioett kommer Förenta staterna att besegras av påvedömet, och Förenta staternas konstitution, som är Förenta staternas ”styrkans helgedom”, kommer att störtas omkull, när Förenta staterna sätter Nordens kung (påvedömet) på jordens tron, såsom det hedniska Rom gjorde år 538. Om du läser artiklarna på denna webbplats, kan du ladda ned tidskriften The Time of the End och läsa en mer ingående framställning av de sista sex verserna i Daniel elva, men vi identifierar nu endast att identifieringen av ”det dagliga” som Kristi helgedomstjänst är en felaktig tillämpning av symbolen. Vi gör detta för att visa att den felaktiga tillämpningen påfördes den laodiceiska adventismen genom en avsiktlig lögn.

Vi kommer att fortsätta att behandla den profetiska lögnen i nästa artikel.

”Vi har ingen tid att förlora. Oroliga tider ligger framför oss. Världen är uppfylld av krigets anda. Snart kommer de oroscener som omtalas i profetiorna att äga rum. Profetian i det elfte kapitlet i Daniel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som ägt rum som uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas.”

”I den trettionde versen talas det om en makt som ’skall bedrövas och vända tillbaka och hysa vrede mot det heliga förbundet; så skall han göra; ja, han skall vända tillbaka och hålla sig till

dem som överger det heliga förbundet. Och härar skola stå på hans sida, och de skola orena helgedomens fäste, och de skola avskaffa det dagliga offret, och de skola uppställa förödelsens styggelse. Och dem som handla ogudaktigt mot förbundet skall han förleda med smicker; men det folk som känner sin Gud skall stå fasta och utföra stora ting. Och de förståndiga bland folket skola undervisa många; likväl skola de falla genom svärd och eld, genom fångenskap och plundring, i många dagar. Men när de falla, skola de undfå någon ringa hjälp; och många skola sluta sig till dem med smicker. Och somliga av de förståndiga skola falla, för att de må prövas och renas och göras vita, ända till ändens tid; ty ännu dröjer det till den bestämda tiden. Och konungen skall göra efter sitt godtycke; och han skall upphöja sig och förhäva sig över varje gud och tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och han skall ha framgång till dess att vredens tid är fullbordad; ty det som är beslutat skall ske.' Daniel 11:30–36."

"Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att äga rum. Vi ser bevis på att Satan snabbt håller på att vinna herraväldet över människors sinnen, människor som inte har gudsfruktan för sina ögon. Må alla läsa och förstå profetiorna i denna bok, ty vi går nu in i den nödens tid som det har talats om:"

"Och på den tiden skall Mikael träda fram, den store fursten som står som beskyddare för ditt folks barn; och det skall bli en tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan det blev till ett folk ända till den tiden. Men på den tiden skall ditt folk bli räddat, var och en som finnes skriven i boken. Och många av dem som sover i jordens stoft skall vakna, somliga till evigt liv och somliga till skam och evig avsky. Och de förståndiga skall lysa såsom himlavalvets glans, och de som har fört många till rättfärdighet såsom stjärnorna i evigheters evighet. Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid; många skall fara hit och dit, och kunskapen skall varda stor." Daniel 12:1–4. Manuscript Releases, nummer 13, 394.